

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ EFTA

WYROK TRYBUNAŁU

z dnia 10 maja 2016 r.

w sprawach połączonych E-15/15 i E-16/15,

Franz-Josef Hagedorn przeciwko Vienna-Life Lebensversicherung AG oraz Rainer Armbruster przeciwko Swiss Life (Liechtenstein) AG*(Dyrektywa 2002/83/WE – art. 36 – przeniesienie umowy ubezpieczenia na życie – dopuszczalność – pojęcie „umowa ubezpieczenia” – zmiana warunków polisy ubezpieczeniowej)*

(2017/C 66/08)

W sprawach połączonych E-15/15 i E-16/15, Franz-Josef Hagedorn przeciwko Vienna-Life Lebensversicherung AG oraz Rainer Armbruster przeciwko Swiss Life (Liechtenstein) AG – WNIOSEK do Trybunału na mocy art. 34 Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości skierowany przez Sąd Najwyższy Księstwa Liechtensteinu (Fürstlicher Oberster Gerichtshof) w sprawie wykładni dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie, Trybunał w składzie: Carl Baudenbacher (prezes) oraz sędziowie Per Christiansen i Páll Hreinsson (sędzia sprawozdawca) wydał w dniu 10 maja 2016 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

1. Art. 36 ust. 1 dyrektywy 2002/83/WE nie dotyczy czynności prawnych jak te, w ramach których istniejąca polisa ubezpieczenia na życie z funduszem kapitałowym jest przenoszona za pośrednictwem umowy zakupu z jednej osoby na drugą, jeśli ryzyko objęte ubezpieczeniem w ramach polisy, tj. osoba ubezpieczona, pozostaje niezmienną. Samo przeniesienie polisy ubezpieczenia na życie z funduszem kapitałowym w drodze czynności prawnej nie stanowi zmiany warunków ubezpieczenia, chyba że towarzyszy temu zmiana warunków zawartych w polisie, która modyfikuje prawa i obowiązki stron odnośnej umowy ubezpieczenia. Dokonanie oceny stanu faktycznego w przedstawionych sprawach oraz stwierdzenie, czy przekazanie polisy spowodowało w tym wypadku zmianę warunków ubezpieczenia na życie z funduszem kapitałowym nabytego przez skarżących, należy do sądu odsyłającego.
2. Jeśli faktycznie doszło do „zmiany warunków ubezpieczenia” w rozumieniu przywołanej dyrektywy, sąd odsyłający powinien zbadać, czy ubezpieczającemu z drugiej ręki przekazano jasne, rzetelne i kompletne informacje wymienione w załączniku III część B pkt b)2 i czy przekazano je na piśmie w języku urzędowym państwa EOG zobowiązania.
3. W odniesieniu do obowiązku informacyjnego zakładu ubezpieczeń na życie nie ma znaczenia, czy pierwotny ubezpieczający jest przedsiębiorstwem a nowo ubezpieczający – konsumentem, chyba że różnica ta spowodowała zmianę warunków umowy ubezpieczenia.
4. Informacje wymienione w załączniku III część A dyrektywy odnoszą się jedynie do „informacji na temat zakładu ubezpieczeń” i „informacji na temat zobowiązania”. A zatem to, czy pierwotny ubezpieczający ujawnił informacje na swój temat w celu umożliwienia oceny jego profilu inwestycyjnego lub ponoszonego przez niego ryzyka, nie ma żadnego wpływu na wynikający z dyrektywy obowiązek informacyjny zakładu ubezpieczenia na życie.
5. W celu spełnienia wymogu pewności prawa dyrektywy muszą być wdrażane do krajowego porządku prawnego państw EOG z zachowaniem ich niekwestionowanej mocy wiążącej oraz koniecznego stopnia szczegółowości, precyzji i jasności. Sądy krajowe są ponadto zobowiązane do interpretowania prawa krajowego zgodnie z prawem EOG. Zgodnie z art. 34 porozumienia o nadzorze i Trybunale Trybunał jest właściwy do wydawania opinii doradczych w przedmiocie wykładni Porozumienia EOG na wniosek sądów krajowych. Po wydaniu orzeczenia przez Trybunał do sądu odsyłającego należy dokonanie wykładni przepisów prawa krajowego w świetle wyjaśnień Trybunału. W przypadku gdy zgodna wykładnia prawa krajowego nie wystarcza do osiągnięcia rezultatu zamierzonego w odpowiednim przepisie EOG, sprawę można skierować do Trybunału zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 porozumienia o nadzorze i Trybunale.